

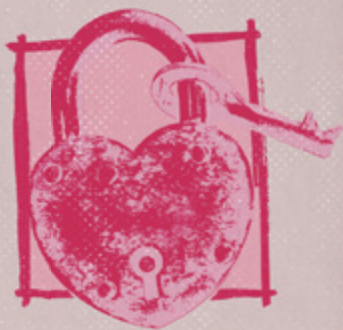
TAMMI

”Elsie Silver kirjoittaa huikean hienosti.”

Ali Hazelwood

VILLI TUNNE

ROSE HILL

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

ELSIE SILVER

ELSIE SILVER:

Chestnut Springs -sarja

Täydellinen

Sydämetön

Voimaton

Uhkarohkea

Emerald Lake -sarja

Kuin unta

Rose Hill -sarja

Villi tunne

ELSIE SILVER

VILLI TUNNE

SUOMENTANUT | JENNI PERÄLÄ

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

HELSINKI

Lukijoilleni

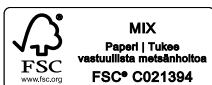
Teette minuun joka päivä valtavan vaikutuksen. Rakkautenne. Tukenne. Intonne. Olen onnekas, kun minulla on teistä jokainen. Kiitos, että luotatte minuun ja lähdette kanssani Rose Hilliin. Toivottavasti viihdytte siellä yhtä hyvin kuin minäkin.

Olen sanonut ennenkin ja sanon taas: Elsien lukijat ovat parhaita lukijoita.

Mukavia lukuhetkiä!

Suukkoja

Elsie

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Wild Love* ilmestyi 2024 Yhdysvalloissa.

Copyright © 2024 by Elsie Silver

The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Jenni Perälä 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-8405-7

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Naisille, jotka ovat huomanneet, että tarpeeksi hyvä ei
itse asiassa riitä. Kaikille teille, jotka haluatte enemmän.
Kaipaamanne on tuolla jossakin. Löydätte sen kyllä.
Ja jos ette, ei huolta. Ainahan on Ford Grant.

LUKU 1

Ford

”**S**iis mitä. *Forbes* on valinnut sinut maailman kuumimmaksi miljardööriksi.” Paras ystäväni Weston Belmont pilkkaa minua lausumalla arvonimen liioitellun komeasti. Hän saa titelin kuulostamaan siltä, että olen esiintymisvuoroaan odottava strippari.

Jätän Westin omaan arvoonsa ja keskityn purkamaan siivousvälineitä lattialla olevasta laatikosta.

”Ford.” West heristää kiiltäväkantista lehteä. ”Älytöntä.”

Kohotan katseeni ja vilkaisen Westiä niin ilmeettömästi kuin pystyn. Hän on istunut korkeaselkäiseen tuoliin ja nostanut jalat pöydälle. Saappaista karisee kuivunutta mutaa, mikä pahentaa sotkua entisestään.

”Onhan se älytöntä.” Nostan kädet lanteille ja katselen vanhaa latoa, josta tulee uuden äänitysstudioni ja musiikkituotantoyritykseni koti. Nimitän rakennusta ladoksi, mutta oikeastaan se on vain tyhjä, pölyinen ulkorakennus. Lattian ruosteenvärisistä rei’istä päätellen tilassa on ollut joskus karsinoita. Nyt suuri, sotkuinen rakennus on enimmäkseen tyhjä, ja vain etuoven luona on pieni keittokomero, johon johtaa pitkä kapea käytävä.

Oli miten oli, lato seisoo valtavalla rinnetontilla Rose Hillin laitamilla lyhyen kävelymatkan päässä tilan päärakennuksesta.

Jos ladon vanhat ovet avaa, maisema salpaa kerta kaikkiaan hengen.

Maihini kuuluu järven rantaviivaa, ja tonttia joka puolelta reu-
nustavat männyt saavat sen tuntumaan yksityiseltä keitaalta.
Pienen vuoristokaupungin laidalle ajaa silti viidessä minuutissa.
Muissa suunnissa on vain rosoisia vuoria ja mailikaupalla koske-
matonta kanadalaista erämaata.

Maillani on kaunista. Kaikki on päässyt ränsistymään. Paikassa
piilee kuitenkin valtavasti mahdollisuuksia. Näen ne kirkkaasti.
Vierastaloja artisteille. Antiikkisia huonekaluja. Katkeileva netti.
Ei lainkaan paparazzeja.

Rose Hill Records. Studio on saanut nimensä kaupungilta, jota
olen oppinut rakastamaan.

Olen tuottanut *yhden* menestysalbumin, ja nyt sormiani syy-
hyttää. Haluan tuottaa lisää musiikkia, ja onneksi pakeilleni ha-
luaa oikea artistien tulva. Odotan innoissani, että pääsen luomaan
joka päivä. Kuuntelemaan joka päivä musiikkia. Herättämään joka
päivä kappaleita eloon.

Etenkin *täällä*.

Rose Hill on täydellinen paikka kodille ja yritykselle, jonka olen
aina halunnut.

Oma turvasatamani, jossa en joudu käyttämään jäykkää pu-
kua enkä vastaamaan työstäni osakkaille, joita kiinnostaa vain vii-
van alle jäävä tulos, enkä saa kannoilleni toimittajia, koska olen
”maailman kuumin miljardööri” aivan kuin se olisi jonkinlainen
saavutus.

”Tässä lukee, että kieltäydyit kommentoimasta.”

Jos West valittaisiin maailman kuumimmaksi miljardööriksi,
hän ottaisi tittelistä kaiken irti.

Entä minä? Minä kieltäydyn kommentoimasta ja häivyn yksin
pikkukaupunkiin perustamaan yritystä. Inhoan huomiota.

”Annoin minä yhden kommentin ennen kuin kieltäydyin viral-
lisesti kommentoimasta.”

West hörähtää. ”Maltan tuskin odottaa.”

Minua hymyilyttää. West tietää. Hän tuntee minut paremmin
kuin melkein pä kukaan muu.

”Sanoin, että olen miljardööri vain täpärästi ja näytän vain satumalta paremmalta kuin muut 2 500 ehdokasta. Lehteen olisi haluttu elämäni vähiten mielenkiintoisesta asiasta. En kommentoinut, koska ei saavutus ole sen arvoinen. Rikas ja perinteisellä tavalla komea kaveri sanoo, että ei helvetissä.”

”Jännä, että lehteen ei haluttu sinulta noin hurmaavaa töksäytystä. Kumma juttu.”

Kohautan olkapäitäni enkä piittaa Westin nälväisyydestä. Rahasta puhuminen tuntuu kiusalliselta. Minulla on ollut sitä yllin kyllin koko elämäni, ja olen viettänyt paljon aikaa sellaisissakin piireissä, joihin verrattuna lapsuuteni oli niukka. Kenenkään rahat eivät ole koskaan tehneet minuun vaikutusta. Oikeastaan päinvastoin. Kun on itse rikas, ympärillä olevien ihmisten käytös muuttuu, ja jos omiin rahoihin suhtautuu pakkomielleisesti, saattaa muuttua kunnon kusipääksi.

Miksi kukaan haluaisi lukea juttua siitä, miten rikas joku on?

En ole sitä paitsi ollut koskaan parhaimmillani valokeilassa. Muutun huomion kohteena äreäksi ja sarkastiseksi, ja minulle on kerrottu, että olen *töykeä* enkä *ymmärrä sosiaalisia viiheitä*. En ole varma, sanoisinko itse niin. Omasta mielestäni olen suora ja ihmiset loukkaantuvat turhan helposti.

En vaikuta mukavalta toisin kuin West. Tiedän, millaisena minua pidetään, mutta minua ei kiinnosta oikaista ihmisten käsityksiä. Läheiseni tuntevat minut. Enkä menetä yöuniani niiden vuoksi, jotka eivät tunne.

Kumarrun poimimaan laatikosta pölyhuiskun ja kävelen ladon läpi. Nauhalliset saappaani tömisevät kuluneella kovapuulattialla, kun menen nurkassa seisovan antiikkisen valurautakamiinan luokse. Sen pesässä on osittain palaneita halkoja ja hämähäkinseittejä, ja mietin, kauanko halot ovat maanneet paikallaan, kuka ne pesään työnsi ja millaisen tarinan ne kertoisivat, jos osaisivat puhua. Jos ne eivät näyttäisi epäsiisteiltä, antaisin niiden olla. Suoraan sanottuna koen olevani tunkeileva juppi, joka änkeää latoon tekemään kaikesta uutta ja kiiltävää.

Voisin palkata tylsiin ruumiillisiin töihin apulaisen, mutta jonkun luotettavan etsiminen tuntuu nyt liian suurelta palalta purtavaksi. Lisäksi haluan rakentaa jotakin omin käsin. Minulla on rahaa, mutta ei minun ole sitä *pakko* käyttää, kun pystyn työhön itsekin. Kun minulla on tarpeeksi kunnianhimoa ja halua omistautua.

Kova työ – sen ansiosta päädyin omistamaan yhden Calgaryn vilkkaimmista baareista ja johtavista keikkapaikoista. Sen ansiosta päädyin perustamaan musiikin suoratoistosovelluksen, joka sinkosi pankkitilini vastenmielisiin korkeuksiin. Isällä oli paljon rahaa ja suhteita, ja hän olisi voinut helposti auttaa minut alkuun – muttei auttanut. Hän oli päättänyt vakaasti, että siskoni ja minun olisi opittava rahan arvo.

Minkä ansioksi onnistumiseni kuitenkin jatkossa luetaan?

Rahan. Suhteiden. *Tuurin*. En edes usko tuuriin.

”Mikä ihmeen kuva tämä on sinusta?” West kohottaa lehteä ladon toisessa päässä. ”Aivan kuin yrittäisit piiloutua takkisi kauluksen taakse.”

”Minä yritinkin.”

”Miksi?”

Westiä käy melkein sääliksi. Hänen kurtistuneet kulmansa ja kallistunut päänsä paljastavat, että hän on aidosti hämmentynyt. Hänen kaltaisensa miehet eivät ymmärrä, miksi en paistattele huomiossa. West on elämää suurempi hahmo, hauska ja hiton reteä – mistä pidän hänessä valtavasti. Westillä on myös hyvä sydän, ja hän on äärimmäisen luotettava. Hän on aito ihminen maailmassa, jossa monet eivät ole. Kun olimme lapsia, hän löysi minut järvenrannasta lukemasta ja alkoi jutella minulle kuin vanhalle tutulle. Hän ei ole sen koommin lakannut juttelemasta, vaikka ei ollutkaan kovin todennäköistä, että meistä tulisi ystävät. Olemme jotenkin vain... kasvaneet toisiimme kiinni.

Kahdeksikymmeneksi vuodeksi.

”Koska en halunnut olla kuvassa. En pidä kameroista.”

”Miksi et? Pitäähän minun kertoa sinulle, miten hyvännäköinen olet?”

Puuskahdan. ”Siksi en, että olin menossa kahville tapaamaan siskoani, en kuvauksiin.”

West hymähtää. ”Olisiko pikku hymy vienyt sinulta hengen?”

”Olisi.” Silmäilen kamiinaa pölyhuisku kädessä ja mietin, miten hitossa saan hoidettua kaiken, mitä pitää tehdä.

”Kamiina vaatii lapiota. Ei pölyhuiskua.”

”Kiitos, West. Mikä ilo, että olet täällä kertomassa mielipiteesi.”

West huokaisee liioitellusti. ”Kohta olemme taas kuin ennen vanhaan. Kerjäämässä yhtenä miehenä vaikeuksia.”

”Sinä kerjäsit vaikeuksia. Minä katselin vierestä.”

”Ja Rosie roikkui perässämme ja soitti sinulle suutaan koko ajan. En ole koskaan ollut hänestä yhtä ylpeä.”

Jähmetyn, kun West mainitsee sisarensa. *Rosalien*. En ole nähnyt häntä kymmeneen vuoteen, mutta hartiani jäykistyvät silti.

Käännyin katsomaan Westiä. ”Eikö Rosiella ole nykyään masterintutkinto ja jokin hieno työ Vancouverissa?”

Tiedän jo, että on. Etsin Rosieta verkosta aina silloin tällöin – vain varmistaakseni, että hän on onnellinen. West mainitsee hänet joskus ohimennen muttei koskaan kerro yksityiskohtia. Miksi West toisaalta kertoisikaan parhaalle ystävälleen sen tarkemmin pikkusiskostaan, joka on häipynyt suurkaupunkiin?

Minun on parempi olla kysymättä.

West huiskauttaa kättään kuin teinivuosien teräväkielisyyss olisi hänestä edelleen Rosien hienoin saavutus. ”Ne olivat parhaita kesiä. Olin aina maani myynyt, kun koulu alkoi ja lähdit Calgaryyn.”

Minustakin oli inhottavaa lähteä. Jouduin palaamaan suurkaupunkiin ja kouluun, missä muut nuoret – toisin kuin West – kohtelivat minua kuin ulkopuolista. Jouduin kokemaan taas painetta siitä, että isä oli yksi maailman kuuluisimmista kitaristeista. Rose Hill tuntui minusta upealta pakopaikalta ja tuntuu näköjään edelleen, vaikka olen kolmekymmentäkaksivuotias. Rose Hillissä aika tuntuu pysähtyneen. Täällä ketään ei kohdella kuin tämä olisi rikas, kuuluisa tai edes kovin erityinen. Kaikki huolehtivat

omista asioistaan. Raikas vuoristoilma antaa asukkaille ilmeisesti ymmärryskykyä, jota kaupunkilaisilta puuttuu.

Olen kiintynyt seutuun muistakin syistä. Kaupunki vetää minua puoleensa syvällisellä tasolla. Minua kutsuvat muistot, jotka täällä asuvat.

”Tänä vuonna et joudu pillittämään perääni, West. Et pääse minusta eroon enää millään.”

Viskaan pölyhuiskun laatikkoon ja hyväksyn sen tosiasian, että saatan joutua palkkaamaan apua ladon kunnostamiseen, mikäli haluan käyttää sitä lähiaikoina äänittämiseen. Tontin päärakennuksessa voi jo asua – remontoin sen talvella omin käsin lattiasta kattoon – mutta lato on paljon surkeammassa jamassa.

”Helkkarin hienoa! Pakotan sinut keilailujoukkueeseeni.”

”Ei käy. Ei missään tapauksessa. Sanoit, että se on isien iltaloma, enkä minä ole isä.” Potkaisen kengänkärjellä kikkarettä, jota luulin kuolleeksi hyönteiseksi mutta joka on takuulla hiiren papana. ”Paitsi ehkä kokonaisen hiirilauman isukki.”

”Hiiret eivät taida liikkua laumoina.”

”Liikkuvat ne miten hyvänsä, en silti kelpaa fajakerhoon.”

”Ei se mitään. Joukkueessa olemme vain minä ja Sebastian, kun hän on kaupungissa, ja sitten meillä on sinut –”

”Ei teillä ole –”

”Ja neljäntenä Kahjo-Clyde.”

”Kuka hän on? Et voi nimitellä enää ihmisiä kahjoiksi.”

”Clyde asuu vuoren toisella puolella – käytännössä erakkona – koska uskoo kaikkiin mahdollisiin salaliittoteorioihin. Hänellä on parhaat jutut. Hän sanoo nimekseen Kahjo-Clyde, joten saat luvan oikaista häntä itse.”

Räpäytän silmiäni. Kahjo-Clyde kuulostaa painajaiselta.

”En ole tulossa keilaamaan.”

West tuhahtaa ja sivuuttaa sanani kädenheilautuksella. ”Niin sinä nyt sanot. Sanoit lapsenakin tempauksilleni aina ei. Tulit silti mukaan. Kuljit emo-tukka silmillä ja työntelit ylisuuria rillejäsi

ylemmäs.” West virnistää, ja karhean parransängen keskeltä vilah-
taa täydellinen valkoinen hammasrivi. ”Mulkoilit synkkänä ym-
pärillesi. Kainalossa todennäköisesti jokin runokirja, josta kukaan
ei ollut koskaan kuullutkaan.”

Osuva kuvaus saa minut nauramaan väkisinkin, ja ravistan pää-
täni. ”Vedä käteen, Belmont.”

”Mutta katso itseäsi nyt –”

Osoitan Westiä etusormellani. ”Älä sano sitä.”

West huitoo dramaattisesti ja lausuu: ”Maailman kuumiin mil-
jardööri.”

”Olet helvetin ärsyttävä.”

”Höpö höpö. Sinä rakastat minua. Tässä parivaljakossa sinä olet
kärktyisä yrmy, minä taas aurinkoinen velikulta.”

Rypistän otsaani. ”Mitä?”

”Romanttisissa kirjoissa on aina –”

Westin keskeyttää koputus, ja käännymme yhtenä miehenä
katsomaan tyhjän ladon huteraa etuovea, jonka kohdalla käytävä
kääntyy terävästi kohti keittokomeroa.

”Kuka tänne tulisi?” West kuiskaa kuin olisimme liemessä.

Ehkä olemmekin. Olen ollut Rose Hillissä vasta vähän aikaa
ja remontoinut kotiani, joten minulla ei ole aavistustakaan siitä,
kuka tulija voisi olla. Siskoni Willa olisi marssinut latoon koput-
tamatta. Vanhempani olisivat soittaneet etukäteen. Paras ystäväni
istuu minua vastapäätä.

Rehellisesti sanottuna elämässäni ei ole ketään, jolle olisin niin
tärkeä, että hän ajaisi tänne asti.

Pidän piirini pienenä ja luotan vain harvoihin. Rose Hill vetää
minua puoleensa, koska paparazit eivät halua ajaa koko päivää
vain saadakseen *ehkä* kuvan.

”En tiedä.” Kohautan olkapäitäni, ja Westin silmät pyöristyvät
kuin pöllöllä, kun hän kohauttaa omiaan.

Ovelta kantautuu uusi koputus.

”Kuulen teidän kuiskailevan”, naiselle tai tytölle kuuluva ääni
ilmoittaa puuoven läpi.

Mieleeni nousee ensimmäisenä Rosie, mutta ääni kuulostaa liian nuorelta. Huokaisen raskaasti, harpon ovelle ja nykäisen sen auki.

Edessäni seisoo tyttö. Hänellä on mustat, revityt farkut. Mustat Converset. Ylisuuri lyhythihainen Death from Above 1979 -paita – bändi on yksi suosikeistani. Paitaa koristaa muutama tahallaan tehty reikä. Tytön pikimustat hiukset laskeutuvat kahtena lettinä olkapäille, ja niitä täydentää otsatukka, joka piirtää hänen silmiensä ylle viivasuoran rajan. Kaiken kruunaa välinpitämätön ilme. Tytön kädessä roikkuu JanSport-reppu.

En osaa sanoa, minkä ikäinen tyttö on. Nuori. Päättellen pahan-tuulisesta katseesta ja leuassa komeilevasta finnistä hän näyttää olevan siinä kiusallisessa, hämmentävässä vaiheessa, joka koittaa juuri ennen teini-ikää. Tyttö panee kätensä puuskaan ja silmäilee minua päästä varpaisiin ja taas takaisin.

”Kukas sinä olet?” En yritä kuulostaa tahallani inhottavalta. Tytöhän on vasta lapsi.

Tytön huulet puristuvat yhteen, ja hän räpäyttää hitaasti silmiään. ”Sinun tyttäresi, ääliö.”

On minun vuoroni räpäyttää silmiäni hitaasti. Kuulen tuolin pyörien rullaavan puulattialla ja sitten raskaita askelia, kun West lähestyy.

”Anteeksi kuinka?”

”Sinä olet isäni”, tyttö sanoo ja vilkaisee kyllästyneenä taivaalle. ”Biologisessa mielessä.”

Se on kuitenkin mahdotonta. Täysin mahdotonta. Pelkkä väite saa minut puolustuskannalle. Ajatuskin on naurettava.

Forbesin tarvitsi julkaista vain yksi typerä artikkeli pankkitilistäni, niin torakat ryömivät esiin. Tarina on liiankin tuttu. Olen tytön puolesta melkein pä pahoillani. Hän on liian nuori keksimään tällaista itse. Jonkun on täytynyt lähettää hänet.

”Minä olen Cora Holland. Sinä olet Ford Grant nuorempi ja biologinen isäni.”

”Auts, jätä ’nuorempi’ pois”, West tokaisee takaani. ”Ford inhoaa sitä.”

En suo ystävälleni silmäystäkään. Sen sijaan tuijotan alas nenäkääseen pikkutyttöön, joka puhuu paskaa päin näköäni. Tytöllä on kanttia. Se on myönnettävä. ”Mahdotonta. En ole pökkinyt Morticia Addamsia.”

Tyttö kallistaa päätään ja pyöräyttää silmiään. Hän hädin tuskin reagoi. ”Tosi omaperäistä, nepo-vauva. Ensimmäinen kerta, kun kuulen tuon vitsin.” Tyttö penkoo reppuaan. Joka on *tietenkin* musta. Hän kiskaisee näyttävästi esiin paperin, jota koristaa tuttu logo.

Yritys, jolle annoin DNA-näytteen, jotta sain rakennettua äidille lahjaksi sukupuun.

”Entä pahvimukia?” tyttö jatkaa. ”Petrimaljaa? Steriiliä koeputkea? Oletko pökkinyt missään vaiheessa mitään niistä?”

Tunnen, miten vereni valuu viimeistä pisaraa myöten jalkoihini, vatsani kääntyy ympäri ja päässäni pyörii.

Itse asiassa kyllä, olen minä.

West läimäyttää hartiaani ja puristaa sitä napakasti pujottautuessaan ohitseni pihalle. ”Nähdään vissiin keilahallilla.”

West jättää minut.

Yksin.

Tuijottamaan tyttöä, joka saattaa olla biologinen lapseni. Tuntemaan, että tittelini pitäisi olla maailman huonoimmin valmistautunut faija.

LUKU 2

Rosie

Hymyilen vielä kerran ihmisille, jotka istuvat johtokunnan kokoushuoneessa.

Esimiehelleni.

Esimieheni esimiehelle.

Esimieheni esimiehen esimiehelle.

Toivoin kamalasti, että esitykseni menisi täydellisesti. Luulen, että menikin. Ei, vaan *tiedän*, että meni. Tyhjien katseiden ja hajamielisten nyökkäysten perusteella sitä ei kuitenkaan uskoisi. En odottanut seisten annettuja raikuvia aplodeja, mutta olisi voinut olla mukavaa saada pari läimäytystä selkään.

Ilmapiiri tuntuu sen sijaan lähes kiusalliselta.

”Ja, no...” Pyyhkäisen käsiä kynähameen etumukseen, mikä paljastaa hermostuneisuuteni. ”Siinä oli selvittämiini tietoihin perustuva näkemykseni hankinnasta.”

Lisää helvetin tyhjiä katseita.

”Joten, öö, kiitos, että tulitte kuuntelemaan TED-puhettani.” Nauran vitsilleni mutta kuulostan kimeältä ja epätoivoiselta, ja minua nolottaa.

Vilkaisen Fayeta, joka on suosikkini johtotimistä ja joka pitää kokouspöytäkirjaa. Hän puristaa huulensa yhteen ollakseen nauramatta ja kohottaa minulle salaa peukaloa.

Pomoni ja yrityksen toimitusjohtaja Stan sentään säälii minua sen verran, että naurahtaa hiukan. Mutta hän nauraakin melkein

kaikelle, mitä sanon. Sitten hän nuolaisee huuliaan ja alkaa tuijottaa tissejäni.

Niinpä väläytän vielä viimeisen pikaisen hymyn, nappaan paperinippuni pöydältä ja kiiruhdan paikalleni kokouspöydän ääreen. Tuolin selkänöjan vakaa tuki saa minut huokaisemaan, kun rentoudun sen varaan.

Kun joku kirjanpidosta nousee vuorollaan puhumaan, Stan nojautuu puoleeni ja aikoo varmaan valittaa kuluista, joita uuden sorakuopan hankinnasta aiheutuu, suomatta ajatustakaan sille, että sorakuoppa tahkooa yritykselle lisää rahaa.

”Hyvin meni. Fiksu tyttö.”

Pidättelen irvistystä niin että huulet jännittyvät. Sanat ”fiksu tyttö” herättävät minussa halun yrittää Stanin kalliille kellanruskeille puuvillahousuille. Nieveskelen oksennusta ja pakotan kasvoilleni kiusaantuneen hymyn aivan kuin olisin otettu alentuvista sanoista. ”Kiitos, Stan.”

Kokous matelee puhuvien päiden ja seinälle heijastettujen laskentataulukoiden puuduttavana mössönä, ja yritän vakuutella itselleni, että ennen pitkää alan rakastaa työtäni. Minulla on niin paljon opintolainaa, etten voi sallia itselleni muunlaisia ajatuksia.

Tämä on maailman paras työ!

Hoen ajatusta päässäni ja mietin suurehkoa palkkaani. Sitä, miten aikuiselta minusta tuntuu sitten, kun olen velaton. Minulla on perheeni korkein koulutus. Olen töissä Vancouverissa Fortune 500-listalla komeilevassa rakennusmateriaaliyrityksessä.

Elän unelmaa.

Ennen kuin huomaankaan, kokous on päättynyt ja useimmat osallistujat lähteneet – Faye kuiskasi ennen lähtöään korvaani ”nappiin meni” – mutta jään kokoushuoneeseen. Olen edelleen kokousten uusiin työntekijä, joten neukkarin siivoaminen tuotantopalaverin jälkeen lankeaa minulle. Kun siistin huonetta, istumaan jäänyt Stan viittoo minua luokseen.

”Tulisitko hetkeksi, Rosie.”

”Rosalie”, oikaisen. Stan ei tunne minua niin hyvin, että saisi kutsua minua Rosieksi.

Stan vain naurahtaa kuin pyyntöni olisi huvittava.

Stan on maailman paras pomo!

Jos toistan ajatusta tarpeeksi, alan ehkä uskoakin siihen.

”Voisitko näyttää kartalta, mistä sorakuopasta tarkalleen ottaen puhuit?” Stan kysyy. ”Tästäkö, joka on tämän nykyisen vieressä?”

”Totta kai.”

Kun menen Stanin luokse, hänen kannettavansa näytöllä on satelliittikartta, joka on loitonnettu äärimmilleen aivan kuin Stan ei löytäisi edes oikeaa maata.

”Voinko minä?” kysyn ja osoitan Stanin hiirtä. Stan nyökkää, vetää kätensä pois ja nojautuu taaksepäin muttei siirry pois tieltä.

Päätän olla välittämättä ja kumarrun ohjaamaan karttaa oikeaan paikkaan. Lähennän ja siirrän näkymää muutamalla klikkauksella, kunnes sorakuopan rajat tulevat näkyviin.

”Tämä tässä.” Osoitan näyttöä ja samalla hetkellä tunnen pyl-lyni yläosassa käden.

Stanin käden.

Lamaannun järkyttyneenä kosketuksesta ja siitä, että on äijällä pokkaa. Stan olisi voinut väittää koskettavansa häntäluutani tai jotain muuta naurettavaa, mutta sitten hän liu’uttaa lapiomaista kouraansa pitkin takapuoleni kaarta. Hänen sormensa seuraavat pyllyvakoani ja ovat työntymäisillään syvemmälle, kun pyörähdän ympäri ja läimäytän hänen kätensä pois.

Stan julkeaa katsoa minua silmät pyöreinä kuin viaton pikku-poika. Katse saa minut raivoihini.

Stan saa minut raivoihini.

Muutun ystävällisestä Rosiesta minä-vittu-tapan-sinut-Rosieksi. On nimittäin mahdotonta varttua Weston Belmontin kaltaisen tyyppin ainoana sisarena ilman, että on vielä aikuisena-kin hitusen ärhäkkä.

Hartiani jäykistyvät ja jää kovettaa ääneni. ”Stan, jos kaipaisin kosketustasi, kertoisin sinulle.”

”Rosie –”

”Nyt joudunkin kertomaan henkilöstöhallinnolle. Senkin sika.”

Stan näyttää ällistyvän sanoistani ja siitä, miten nopeasti nap-
paan tavarani ja marssin ovelle.

Voisi kuvitella, että Stan pyytäisi anteeksi ja anelisi armaa,
mutta hän sanookin: ”Ei henkilöstöhallinnossa ole tähän aikaan
enää ketään. Joudut odottamaan huomiseen.”

*

”Näytät väsyneeltä.”

Ryan laahustaa makuuhuoneesta tokkuraisesti hymyillen. Odo-
tan tuntevani vatsassa perhosten lepatusta, mutta mitään ei tunnu.

”Olenkin”, Ryan vastaa ja menee suorinta tietä kahvinkeittimelle.

En ole varma, missä Ryan oli illalla. Palasin tyhjälle asunnolle
lusittuani toimistolla iltamyöhään hermoilemassa ja viimeistele-
mässä päivän töitä. Henkilöstöhallinnossa ei ollut enää ketään
– tiedän, koska kuljin osaston ohi monta kertaa, mikä vain pa-
hensi ahdistusta.

Kun tulin kotiin, avasin viinipullon ja tuijottelin kaupungin
kattojen yli. Autot pujottelivat Vancouverin märillä kaduilla piki-
mustan pilvipeitteen ja länsirannikon loputtoman tihkusateen alla
pitäen lempeää hurinaa, joka oli melkein rauhoittavaa. Söin päi-
välliseksi kulhollisen popcornia ja pohdin elämääni.

Useimmat tytöt olisivat miettineet huolissaan, missä poika-
ystävä luuhasi. He olisivat varmaankin pommittaneet tätä vies-
teillä ja puheluilla ja vaatineet saada tietää, missä ja kenen kanssa
tämä oli. Minulle sellainen ei tullut mieleenkään.

Pidän Ryanista. Olen aina pitänyt. Aina siitä päivästä asti, kun
hän rojahti istumaan viereeni maisteriohjelman ensimmäisellä ra-
hoituksen kurssilla ja väläytti poikamaisen, toispuoleisen virnis-
tyksen, joka on hänen tavaramerkkinsä. Sen jälkeen suhteemme
eteni vaivattomasti. Olimme ystäviä ja opiskelukavereita, kämp-
piksii ja sitten... enemmän.

Minä yksinkertaisesti asetuin taloksi.

Joskus mietin, oliko kaikki liiankin vaivatonta. Kasvumme kämppiksistä kumppaneiksi tuntui yksinkertaiselta ja väistämättömältä. Nyt tunnemme olevamme taas kämppiksiä, ja mietin, mikä on muuttunut ja miksen huomannut muutosta. Mietin, onko kultainen, rakastettava Ryan huomannut saman, vai onko vika minussa.

Mietin... tunteeko sen, kun lakkaa olemasta rakastunut. Vai herääkö sitä vain jonain päivänä ja tajuaa, että niin on käynyt?

"Missä olit eilen?" kysyn. "En edes kuullut, kun tulit."

Ryan vetää tyylikkään kolmiomme keittiösaarekkeen alta itselleen jakkaran. "Niin. Tulin kotiin ehkä kolmelta, ja sinulla oli taju kankaalla. Pääkonttorin isot kihot kutsuivat minut ja jätkät oluelle töiden jälkeen, ja yksi asia johti toiseen."

Ryan naurahtaa leppoisasti ja pörröttää hiuksiani. Joinain päivinä ele tuntuu mukavalta. Eilisen jälkeen se tuntuu... alentuvalta.

Hymyilen kireästi ja suin hiukseni sileiksi. Ryan on hyvä mies. Muistutan itseäni siitä aina, kun pikkuasiat häiritsevät. Tunnen syyllisyyttä ärsyyntyessäni pikkujutuista ja vielä pahempaa syyllisyyttä miettiessäni, mitä ärsyyntymiseni tarkoittaa.

Ryan on kuin kultainennoutaja. Aina iloinen ja lupsakka ja huoleton. Joskus hän kuolaa vahingossa päälleni tai levittää mustaan paitaani karvoja kuin iso onnellinen idiootti, ja haluaisin tiuskaista hänelle. Hän on kuitenkin niin saakelin hyväntahtoinen, että en tiuskaise.

En ole huomaavinani mitään, koska elämämme on niin kiireistä, etten ehdi ryhtyä murehtimaan. Ryan on kaikkea, mitä minun pitäisi haluta, enkä halua heittää menemään monivuotista suhdetta mukavaan mieheen vain, koska minulla on liikaa töitä ja hermot kireinä.

Sellainen olisi hätiköityä. Minähän saatan vain olla käymässä läpi jotain vaihetta. Saattaisin katua. Olen aina ollut perheeni vastuuntuntoinen lapsi. En tee harkitsemattomia siirtoja.

”Kiva”, sanon vailla tunnetta. Öljyalalla työskentelevän miesporukan illanvietto kaupungilla ei kuulosta yhtään paremmalta kuin rakennusalalla työskentelevän miesporukan illanvietto.

Molemmat kuulostavat ensiluokkaisilta tilaisuuksilta takapuolten kourimiseen.

Poskia alkaa kuumottaa, kun muistan, miltä Stanin käsi tuntui. Olen aina kuvitellut, että osaan työntää sellaiset jutut mielestäni. Kun matkustan metrolla, minuun törmäilee ihmisiä jatkuvasti. Mutta Stanissa minua vaivaa tarkoituksellisuus – koskettamisen tapa.

Stanin käsi tuntui *väärältä*. Valvoin ja mietin sitä pitkään. Tajusin, että Stanin sormien kaivautuessa ihooni kuulin takaani terävän, rahisevan hengenvedon.

Se pieni hengenveto sai minut toimimaan.

Kuulen hengenvedon korvissani yhä uudelleen. Ääni puistattaa minua. Se herättää minussa halun olla näyttämättä naamaani töissä. Stanin teko ei tunnu niin isolta, että sen pitäisi vaivata minua näin paljon, mutta se vaivaa. En ole varma, kehen luotan niin paljon, että voisin kertoa. Voisin kertoa Westille, mutta tiedän, miten hän reagoisi, enkä halua hänen joutuvan linnaan.

Valitsen siksi Ryanin. Kultaisen, rakastettavan, luotettavan Ryanin.

”Haluaisin kuulla, mitä ajattelet eräästä asiasta.”

Ryan lakkaa näpräämästä puhelintaan ja kohottaa katseensa rauhoittava ilme kasvoillaan. ”Joo, muru. Totta kai.”

”Eilen sen tärkeän kokouksen lopussa, johon valmistauduin pitkään – muistathan?”

Ryanin katse on liimautunut taas puhelimeen, mutta hän nyökkää. ”Tietenkin. Olet mutissut esitystäsi viikon. Se meni takuulla loistavasti.”

”Niin. Juuri se. Se menikin hyvin. Mutta, siis...” Sylissäni sormet kiertyvät toistensa lomaan, teekuppi on unohtunut keittiösaarekkeelle. Kohdistan koko huomioni Ryaniin ja kerään rohkeutta. Ryanin huomio puolestaan on suuntautunut videoon, jossa näkyy olevan pesukarhu vahtokylvyssä.

”Näytin kokouksen jälkeen yhtä juttua pomolleni Stanille. Hän koski minuun. Tarrasi perseeseen.”

Kurkkua kuristaa, kun Ryan kohottaa äkkiä kasvonsa. ”Ei hitto”, hän aloittaa, mutta sanoista kuultaa huvittuneisuus. Aivan kuin tässä olisi jotain hauskaa.

”Niin. Ei hitto.”

Tyly äänensävyyni saa Ryanin suoristamaan selkänsä ja näyttämään vihdoinkin huolestuneelta. ”Luuletko, että hän teki sen tahallaan? Siis tarkoituksella?”

Nenäni pistelee, koska Ryan kysyy ensimmäiseksi tuollaista. ”Todellakin teki.”

”Hitsi. Oletko kunnossa?” Ryan laskee puhelimen kädestään ja suo minulle jakamattoman huomionsa, mutta huomaan toivovani, ettei soisi. Luulin kaipaavani Ryanin huomiota mutta nyt kiemurtelen hänen katseensa alla. Stanista olikin näköjään helpompi puhua, kun Ryan ei tuijottanut minua.

Nyökkään reippaasti ja itsevarmasti salatakseni sen tosiseikan, etten itse asiassa tiedä, olenko kunnossa. ”Sanoin Stanille kertovani hänestä henkilöstöhallintoon, mutta kaikki olivat ehtineet lähteä. Yritän nyt terästäytyä ja mennä tekemään hänestä ilmoituksen.”

Ryan vaihtaa asentoa jakkaralla, puhahtaa, laskee käden jalalleni ja päästää suustaan pahimmat sanat, jotka on minulle koskaan sanonut. ”Hitto, Rosie. Olen pahoillani. Tiedän, miten tärkeä työpaikkasi on sinulle. Eikö sinusta olisi parempi teeskennellä, ettei mitään tapahtunut? Tällaiset isot firmat...” Ryan silittää ja puristaa reittäni, ja huomaan kavahtavani hänen kosketustaan. ”Ne karttavat skandaaleja parhaansa mukaan. Olet ollut työssäsi vasta suhteellisen vähän aikaa... Olisi kamalaa, jos työpaikkasi vaarantuisi.”

Tyrmistyn niin, etten saa sanaa suustani. Räpyttelen silmiäni miehelle, jonka kanssa olen elänyt kaksi vuotta, ja sisälläni väentelehtii sekoitus raivoa ja järkytystä.

Suuni liikkuu, samoin kehoni, mutta kumpikaan ei ilmaise, mitä sisälläni tunnen. ”Niin. En tietenkään. Haluaisi vaarantaa mitään.”

UNOHDA POIKASET, TULIKUUMAA ROMANTIIKKAA TARJOILEVAT NYT ROSE HILLIN ISUKIT!

Tiktok-suosikin uusi sarja vie Rose Hillin pikkukaupunkiin, jossa seksikkäitä sinkkuisiä riittää. Ensimmäisenä heistä tavataan maailman kuumiin miljardööri Ford Grant. Vanhoille kotiseuduille julkisuutta paennut Ford on aikeissa perustaa uuden levytysstudion, mutta kaikki menee pieleen. Ensin hänen ovensa taakse ilmaantuu 12-vuotias tyttö, joka väittää häntä isäkseen. Sitten hänen parhaan ystävänsä sisar, Rosie Belmont. Ford on salaa himoinnut Rosieta aina – ja nyt Rosie on tulossa hänen studiolleen töihin. Yhtäkkiä menestynyt maailmanmies on täysin aseeton: miten ihmeessä vastustaa naista, joka tietää tismalleen, mistä narusta vetää?

”Ford on niitä hahmoja jotka vievät lukijan sydämen: hän on vakaa, huomaavainen ja lojaali. Tarvitsemme lisää Fordin kaltaisia miehiä!”

THE CONTENTED READER

9 789520 484057

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8405-7

Kansi: Mary at Books and Moods